

Erdészeti műszavak.

Czimer. A fenyőfajok s pedig különösen a szorosabban vett Pinus-ok tobozpikkelyei hegyének sajátságos alakulását, azaz az apophysist paizs-nak szokás nevezni. Nem esik e szó különös kifogás alá, ezer rosszabb van nála, de még sem tökéletesen megfelelő, s már azért is lehet jobbal pótolni, mert a paizs elnevezése másutt is, másnak a jelölésére is használtatik. A nyelvnek s egy tudományágnak előnye az, ha bővelkedik a műkifejezésekben, és ugyanazt az egy szót nem használja több fogalom vagy tárgy jelölésére. Én azért a Pinusok apophysisének jelölésére a czimert hozom indítványba.

Zászló. Ép oly szegénységet árulunk el, midőn szókinccseink bősége mellett, a szárny szót a botanikában annyi felé használjuk, mint a „paizs“ szóval történik. A szárny szó nem is mindenkor vezet a legtisztább fogalomra, és hogy mért nevezzük a szárnyasan összetett leveleket így, vagy szárnyasoknak, mért nevezzük a vitorlás virágok evezőit szárnyaknak (alae), annak okát csak erőltetett magyarázattal adhatjuk. Én azért a vitorlás virágok két oldalsó szirmát evezőnek hívom, mert ezenkívül már van a virágban vitorla is, meg csónak is. De kerülöm a szárny elnevezést a gyümölcsök azon fajtájánál is, melyet latinul samara-nak mondunk, magyarul pedig szárnyas gyümölcsnek (rosszszabbul meg „leppendék“-nek) neveznek. Én a samará-t zászlós gyümölcsnek hívom, s ez a melléknév a fenyőfélék magvaira is illik (zászlós mag = semina alata).

Pároséltű. Még 1875-ben említettem az „Erdészeti Lapok“-ban, hogy a hermaphrodit szót nehezen lehet magyarosítani. Rendesen hímnősnek fordítják, még olyanok is, a kik különben a hím (stamen) szótól irtóznak, a mely szó pedig nem oly irtózatossá, összetételre is igen alkalmas. Én most azon virágot, melyben a hím és termő együtt van, pároséltűnek (flos hermaphroditus) hívom. Ilyen pl. a vad gesztenye.

Dr. Borbás Vincze.